

Поїзний електромеханік Володимир Кіщун:

*“Çóñòð³÷àòèì ó ñâýðà
ç â³ðîî ð é í àä³ºð í à êðàìà”*

24 серпня – особлива дата для Володимира Кіщуна, поїзного електромеханіка пасажирського вагонного депо Львів. Уже п'ятдесят літ того дня він святкує свої уродини, а з певного часу ще й день народження України. Із цього приводу ми попросили Володимира Ананійовича поділитися своїми спогадами та роздумами.

– Напевно, кожна людина хотіла б, щоб її день народження припадав на державне свято, – розповідає Володимир Кіщун, бо тоді більше можливостей відсвяткувати його так, як бажаєш, та й урочиста атмосфера довкола додає гарного настрою і сприяє відпочинку. І навіть якщо через особливості фаху мусиш зустріти своє свято на робочому місці, усе ж відчуваєшся більш піднесено і святково.

За майже тридцять років роботи у пасажирському вагонному депо Львів мені рідко випадало бувати вдома на свій день народження. Хіба кілька перших років, коли ще працював в електроцеху слюсарем-електриком. То був для мене період підготовчого вишколу перед наступною посадою. Моїми наставниками стали висококласні спеціалісти. Поряд із ними я добре вивчив будову вагона й осягнув чимало технічних нюансів, що дуже прислужилося мені у навчанні в Київському залізничному технікумі та в подальшій роботі.

Із 1987-го року моє життя підпорядковане графіку поїздок – я став поїзним електромеханіком. Відтоді не раз мій день народження заставав мене далеко від дому. Звичайно, на робочому місці жодного святкування, але для мене це певною мірою невелика ціна за мрію.

Залізниця вабила мене ще з юних літ. Тоді я ходив до школи у сусіднє село. Дорога пролягала через залізничний переїзд. Складно описати, яку цікавість і захоплення викликав у мене той відтинку шляху. Мабуть, там і зародилася мрія стати машиністом. Я свідомо вибрав собі фах і після школи без вагань поступив у Львівське залізничне училище №52. Там успішно здобув професію слюсаря-електрика з ре-

монту тепловозів.

Робота у локомотивному депо Львів-Захід наближала мене до мрії. Якби я декілька років пропрацював на тому підприємстві, то отримав би скерування на відповідні курси і згодом водив би поїзди, як мій одногрупник Ігор Коваль. Проте доля внесла у мої плани свої корективи. Після армії брат батька заохотив мене перейти у пасажирське вагонне

депо Львів, де він тоді працював. Я подумав і... погодився. Про таке рішення ніколи не шкодував. Люблю свою роботу. Так чи інакше, але моя мрія здійснилася: працюю на залізниці, “везу” людей у потязі, відповідаю за їхню безпечну подорож.

Згідно з посадовими обов'язками, у дорозі я дбаю про все електрообладнання вагонів поїзда – як внутрішнє, так і зовнішнє. Тому щоразу перед поїздом для власної певності оглядаю довірене господарство, перевіряю кріплення зовнішніх пристроїв та інше обладнання, яке до того за потреби лагодять деповські слюсарі-ремонтники. У дорозі всяке може трапитися, і там я буду сам на сам із поломкою, без ремонтних можливостей депо. Тож краще бути надто прискіпливим, ніж чогось недогледіти завчасу.

Аж не віриться, що від мого першого рейсу минуло вже двадцять вісім років. Здається, що це було зовсім недавно. Спочатку я працював підмінно, їздив на різних напрямках, а згодом мої робочі мандри отримали постійний маршрут: Львів–Сімферополь–Львів. На ньому я вже вісімнадцять літ, а може, і більше... На жаль, людська пам'ять неспроможна всього втримати. Наприклад, не пригадую, де застав мене перший День Незалежності України: удома чи в дорозі. Натомість добре пам'ятаю емоції, які мене тоді переповнювали. Я був гордий за свою країну, за наш народ. Радів, що нарешті це сталося. А разом із тим мені було невимовно приємно, що дата мого дня народження так щасливо співпала з днем народження держави. Почувався так, наче ціла країна святкує мої уродини. Тоді я вже був одружений, мав дворічного сина і тишився, що він зростатиме у незалежній Україні.

Я ніколи не відзначав свій день народження гучною забавою. Завжди надавав перевагу скромному святкуванню у родинному колі. Коли ще не було мобільних телефонів, то в дорозі вітання приймав хіба від колег, а сім'я стрічала вдома невеликою гостинною і подарунком. Тепер вітання з днем народження знаходять мене у будь-якому пункті маршруту. Телефонують рідні, друзі. Вітають і з днем народження, і з державним святом. Ніхто не забуває про такий подвійно урочистий для мене день.

“Від мого першого рейсу минуло вже двадцять вісім років... На жаль, людська пам'ять неспроможна всього втримати. Наприклад, не пригадую, де застав мене перший День Незалежності України: удома чи в дорозі. Натомість добре пам'ятаю емоції, які мене тоді переповнювали. Я був гордий за свою країну, за наш народ. Радів, що нарешті це сталося. А разом із тим мені було невимовно приємно, що дата мого дня народження так щасливо співпала з днем народження держави. Почувався так, наче ціла країна святкує мої уродини”.

Особливим буде цього річний День Незалежності України. Тривожний, затьмарений багатьма втратами, але з вірою й надією на краще. Із таким настроєм я стрічатиму свій піввіковий ювілей. Цього разу вдома, у Червонограді. Поряд буде дружина Людмила, син Володимир, доня Анна з чоловіком Василем. За святковий стіл разом із нами сядуть свати. І, що дуже важливо, уперше святкуватиму день народження в якості дідуся – внучці Анастасійці скоро виповниться місяць. Я щасливий, що моя сім'я збільшується. Хай так буде й надалі.

Чого ще я хотів би собі побажати? Хай це й не надто оригінально, але собі, як і Україні та всім українцям, бажаю здоров'я, злагоди і миру на многі літа.

Розповідь записала
Ольга ПАДКОВСЬКА

Архіваріус

Серпень в історії Львівської залізниці

1857 рік. 1 серпня статут акціонерного товариства, яке отримало назву Привілейованого товариства Галицьких залізниць ім. Карла Людвіга, зареєстровано у Міністерстві внутрішніх справ Австрії.

1873 рік. 15 серпня лінію від Бердичева через Козятин та Ковель до Бреста було відкрито для руху.

1880 рік. 1 серпня залізниця ерцгерцога Альбрехта перейшла у державне управління.

1893 рік. 8 серпня урочисто закладено наріжний камінь у споруду Станіславівської дирекції залізниць.

1905 рік. 24 серпня відкрито останню дільницю довжиною 62 км з боку Галичини Самбір–Сянки.

1928 рік. 9 серпня відкрито нову залізничну лінію між Львовом і Луцьком. Волинська і галицька гілки з'єдналися.

1940 рік. 15 серпня буковинські лінії офіційно приєднано до загальносоюзної сітки.

1967 рік. 6 серпня додатковий електропоїзд відправлено за маршрутом зі Львова до Великого Любена по відкритій електрифікованій дільниці Львів–Любін Великий.

1972 рік. Стала до ладу транс'європейська електрифікована магістраль Москва–Київ–Львів–Краків–Варшава.

1993 рік. “...на підтримку ініціативи працівників залізничного транспорту України...” згідно з Указом “Про День залізничника” від 15 липня 1993 р. № 257/93-рп встановлено святкування Дня залізничника у першу неділю серпня (професійне свято першої неділі серпня залізничники відзначали до 2003 року).

1998 рік. Завершено електрифікацію 142-кілометрової лінії Красне–Тернопіль–Підволочиськ. Відкрито після реконструкції станцію Красне.

2000 рік. Відкрито методично-інформаційне бюро залізниці на базі санаторію-профілакторію “Експрес” у селищі Рудно.

Новий вокзал прикрасив шахтарський Червоноград.

2001 рік. 21 серпня у вагонному депо Дрогобич введено в експлуатацію перший екологічний об'єкт державного значення: спеціалізоване підприємство з переробки нафтових та промислових відходів з організованою належним чином системою збирання, зберігання та виділення токсичних речовин.

Відправлено у перший рейс електропоїзд “Дністер” за маршрутом Львів–Ужгород.

2002 рік. У приміському сполученні обслуговують пасажирів електричка “Галичина” за маршрутом Львів–Моршин і дизель-поїзд “Тернопілля” у Тернопільському регіоні.

24 серпня відкрито вокзальний комплекс станції Чортків.

2003 рік. 17 серпня збудовано школу на 700 учнів для жителів і дітей села Лапаївка поблизу Львова.

2004 рік. У Клінічній лікарні Львівської залізниці відкрито після ремонту неврологічне та частину фізіотерапевтичного відділень.

Завершено модернізацію Ковельського пасажирського вагонного депо.

Здано в експлуатацію два приміські потяги: електропоїзд ЕР9П-207 із фірмовою назвою “Здолбунів” та дизель-поїзд Д1-537 під назвою “Бистриця”.

2005 рік. Завершено реконструкцію станції Радохів.

Починаючи із 2005 року, у серпні на гостинній закарпатській землі відкрито VIII Міжнародний спортивний меморіал Героя України, колишнього Міністра транспорту та зв'язку Г. М. Кірпи, який зі сучасних спортивних змагань переріс у своєрідний фестиваль єднання культур і національностей.

2006 рік. Капітально відремонтовано станційний комплекс у Ворохті та вокзали на станціях Белз і Соснівка.

2007 рік. Завершено роботи зі запровадження швидкісного руху на дільниці Львів–Здолбунів та відкрито оновлений вокзал станції Броди.

10 серпня у перший рейс за новим маршрутом Рівне–Львів відправлено прискорений фірмовий поїзд першого класу – рейсовий автобус РА-620М-603.

2008 рік. Відновлено рух потягів на перегоні Стрий–Самбір–Стрілка та рух залізничним мостом на дільниці Завалля–Вижниця (ліквідація наслідків повені).

Відкрито електрифіковану дільницю Рівне–Ківерці та реконструйований вокзальний комплекс станції Володимир-Волинський.

2009 рік. У моторванному депо Львів відкрито автоматизованій мийний комплекс для рухомого складу.

У локомотивному депо Тернопіль відновлено дизель-поїзд, який курсуватиме в напрямку Чорткова, Шепетівки, Ходорова, Львова.

2010 рік. Виконано капітальний ремонт моста на перегоні Ставне–Жорнава під час 72-годинного “вікна” працівниками мостобудівельного поїзда №61.

Відкрито капітально відремонтованій робітничий готель і службово-технічний комплекс Львівської дистанції колії.

2013 рік. 2 серпня підписано Меморандум про співробітництво між Львівською ОДА, Державною спеціалізованою фінансовою установою “Державний фонд сприяння молодіжному будівництву”, ДТГО “Львівська залізниця” та ПАТ АБ “Укргазбанк” про спільну реалізацію проекту зведення у Львові по вул. Калнишевського 90-квартирного будинку для працівників магістралі.

За матеріалами історичного архіву та газетних публікацій підготував Юрій ДУБИК